

El primer fang que agafà forma dins de les meves mans fou andalus, puix que a les terres cordoveses vaig néixer. I no fou fins que la meva infantesa esdevenia adolescència, que no vaig instal·lar-me a Barcelona. Aquí va ser on vaig poder esbrinar tècnicament les diferents vies que ofería el món escultòric. A l'Escola Massana vaig tenir l'oportunitat de conèixer els mètodes adequats per a realitzar en matèria, totes aquelles imatges figuratives que brollaven dins del meu pensament. Els set anys que s'escolaren dins de les aules em serviren per a que les efigies que brotaven i es perfilaven dins de la meva ment, s'impregnessin de realitat en les seves diverses i distintes concrecions.

A l'any 1.971, la meva escultura va conèixer Martorell. En aquesta població de Catalunya, vaig assolir un primer premi en el novè saló d'art que otorgava la ciutat del Baix Llobregat.

Des d'aquest moment i fins l'any 1.975, els meus personatges ficats en el seu cos d'escultura recorren alguns punts de la geografia catalana, mitjançant d'algunes exposicions col·lectives.

A l'any 1.976, i ja amb un estil intransferible i unívoc, nascut d'una recerca per trobar a la meva obra, un caràcter i un to contundent i uniforme, la meva escultura s'exposa individualment, a l'Ateneu del "Cap i casal de Catalunya". Per primera vegada el meu treball artístic copsa i observa des del barri gòtic de Barcelona, com les partícules inherents i inamovibles que niuen dins dels meus éssers de fang, deixen de ser inerts i es tornen en presències vives, al poder ser contemplades lliurement.

En els dos anys següents, el meu treball obre novament portes, però aquesta vegada no són sino les de les galeries de la Ciutat Comtal. El primer llinar en creuar fou el de la Diputació Provincial i tot seguit el del barri de la Bonanova.

Tanmateix, en aquest instant en el qual les meves figures han recorregut diferents paratges, me'n adono, de fet que potser cap d'elles els ha satisfet prou. I, aleshores, analitzo el perquè d'aquesta insatisfacció. I no em costa gaire albirar tot allò que els hi succeix fins ara s'han assentat en els cercles tancats de les galeries d'exposició. Dins dels quals s'han trobat estranys, vacil·lants i dubtosos al no poder ser llambregats per un públic heterogeni. Elles volien ser presenciades per tot un ambient popular per gents, en definitiva, que no portessin a la solapa, el nom d'una sola classe social. Elles han estat originades per a totes les capes culturals i no solament per unes determinades.

Els meus personatges representen a la marginació que es niua a les vies urbanes. Els diferents individus que vaguen pel carrer, que s'acaronen al costat del metropolità, que busquen calor en la rambla ... són els que jo he fet identificar amb els meus éssers escultòrics. I, precisament, elles no s'agermanen amb la fredor hermètica i comercial de les sales d'art. A les meves escultures el vestit que li va a mida és EL CARRER. Lloc on poden ser contemplades, però no inhibides.

I, per aquesta raó, la meva alegria fou inqualificable quan les meves obres pogueren seure en els jardins de l'eix radial de Barcelona (la Plaça de Catalunya), en les propassades festes de la Merce. I a la fi, la meva escultura que s'havia inspirat en els temes del carrer, tornava al seu lloc avinent.

Si en aquell moment, vaig agrair a l'Ajuntament de Barcelona, el seu interès pel que fa al "meu món marginat" al poder ser ubicada la meva obra en el lloc al qual pertanyia, ara, renovo el meu agraïment, però aquest cop l'Ajuntament de Montornès del Vallès, al saber que a partir del 29 de Novembre, els meus personatges seran, per uns dies, un element més que formaran part d'aquella població del Vallès Oriental.

Antoni Cañete
Novembre del 79

El primer barro que tomó forma en mis manos fué andaluz, porque en tierras cordobesas nací. Pasando el tiempo, cuando me encontraba en la edad en que la niñez se transmuta en la adolescencia, me instalé en Barcelona. Y aquí fue donde pude descubrir técnicamente las diferentes vías que ofrecía el mundo escultórico. En la Escuela Massana fué donde tuve la oportunidad de conocer los métodos adecuados para realizar en materia, todas aquellas imágenes figurativas que emergían en mi pensamiento. Los siete años transcurridos en las aulas de dicha escuela me sirvieron para que las efigies que brotaban y se perfilaban en mi mente, se impregnaran de realidad en sus diversas y distintas concreciones.

En el año 1.971, mi escultura conoció Martorell. En esta población de Catalunya, obtuve un primer premio en el 9 Salón de Arte que patrocinaba dicha ciudad del Baix Llobregat.

A partir de entonces y hasta el año 1.975, mis personajes metidos en su cuerpo de escultura recorren varios puntos de la geografía catalana, mediante algunas exposiciones colectivas.

En el año 1.976, ya con un estilo intransferible y unívoco, nacido de una búsqueda para hallar en mi obra, un carácter y un tono contundente y uniforme, mi escultura se expone individualmente, en el Ateneo del "Cap i casal de Catalunya". Por primera vez mi trabajo artístico aprehende y observa desde el barrio gótico de Barcelona como las partículas inherentes e inamovibles que se abrigan dentro de mis seres de barro, dejan de ser inertes y se tornan en presencias vivas, al poder ser contempladas libremente.

En los dos años siguientes mi obra, abre de nuevo puertas, pero esta vez las de las galerías de la Ciudad Condal. El primer umbral en cruzar fué el de la Diputación Provincial y el segundo el del barrio de la Bonanova.

Pero, ya en ese instante, cuando mis figuras han recorrido diferentes parajes, noto, de hecho, que quizás ninguno de ellos las ha satisfecho lo suficiente. Y analizo el porqué de esa insatisfacción. Y no me cuesta vislumbrar lo que les ocurre. Hasta ahora se han asentado en los círculos cerrados de las galerías de exposición. En ellos se han encontrado extraños, vacilantes y dudosos al no poder ser atisbados por un público heterogeneo. Ellas querían ser presenciadas por todo un ambiente popular, por gentes, en definitiva, que no llevaran en la solapa, el nombre de una sola clase social. Ellas han sido originadas para todas las capas culturales y no sólo para unas determinadas.

Mis personajes son representantes de la marginación que se anida en las vías urbanas. Los diferentes individuos que deambulan por la calle, que se acurrucan al lado del metropolitano, que buscan calor en la rambla ... son los que yo he hecho identificar con mis seres escultóricos. Y precisamente, ellos no se hermanan con la frialdad hermética y comercial de las salas de arte. A mis esculturas el traje que les cae a medida es LA CALLE. Lugar donde pueden ser contempladas pero no inhibidas.

Y, por tal razón, mi alegría fue incalificable cuando mis obras tomaron asiento en los jardines del eje radial de Barcelona (la plaza Catalunya), en las pasadas fiestas de la Merced. Por fin, mi escultura que se había inspirado en los temas de la calle, volvía a su lugar adecuado.

Si en aquel momento, agradecí al Ayuntamiento de Barcelona su interés por mi "mundo marginado" al poder ser ubicada mi obra en el lugar al que pertenecía, ahora, renuevo mi agradecimiento, pero esta vez al Ayuntamiento de Montornès del Vallés, al saber que a partir del 29 de Noviembre, mis personajes serán, por unos días, un elemento más que formarán parte de esta ciudad del Vallès Oriental.

Antoni Cañete
Noviembre 79